

Üstün Bey'in Yeni Tarzı

Gidip geliyor, gidip geliyor... gidip geliyordu.

Bir anda kasıldı. Yabancılaştı. Tam da... Bedeninin dışına taşacak gibi olan zevke odaklanmış, bedeninin her noktasına yaydığı bu elektrik akımının ortasında benliğini bir nokta hâline getirmişken... Bu şehvetli ayının orta yerinde, altındaki sıcak, nemli ve kaygan bedenin üzerine yıkıldı. Az önceki zevk iniltilerinden farklı bir "Ahh," sesi geldi Sema'dan, bu hafta sonu yatağına girdiği üçüncü kadından. "Üstün ne oluyor ya?" Bilmiyordu. Bedeni yine hata vermişti.

Sema, Üstün'ün bedeninden kurtuldu, kalktı yataktan. Otuz beş litre su ve otuz yedi trilyon hücreden oluşan çıplak bedeninin göz alıcılığıyla banyoya yürürken oflayıp pufluyordu. Yatakta terli bir enkaza dönüşen Üstün, zorlanarak döndü. Sırt üstü tavana baktı bir süre. Bir sigara yakmak için yatağın hemen yanına, komodinin üstündeki pakete uzanmak istedi. Gitmiyordu eli. Sorumluluk almıyor, ondan talimat bekliyordu. Sigaraya uzanması, yakması ve içmesi için talimat dizileriyle uğraşması gerekecekti.

Basit işlevlerinin niye durmaya başladığını bilmiyordu. Son altı ayını gözden geçirse iyi olacaktı. Bu süreçteki anılarını bilincinde tekrar yaşamak için birkaç dakika yeterliydi. Sema duştan çıkana kadar bir çözüm geliştirebilirse sevişmeyi de telafi edebilirdi.

*

Karizmatik ve zeki görünmüyordu o zamanlar. Rutinlerinin izinde, ortalama bir insandı. Uzun suratını ancak karşılayan büyük ve yuvarlak gözlükleri vardı. Son iki yıldır saçları dökülmeye başlamış ve kullandığı onca kozmetik dökülmeyi durduramamıştı. Alnı ile başının tepe noktası arasındaki kıllar oldukça seyrekleşmişti. Yüzündeki her organ olması gerekenden büyüktü sanki. Yalnızca dişleri... Onlar çekici sayılabilirdi. En azından düzgün...

Her gün neredeyse aynı saatte bindiği yarı otonom otomobili, onu aynı yollardan işine ulaştırırken bir podcast programı açardı. Nadiren şarkı dinlerdi. Akışını durduramadığı gereksiz düşünceleri, şarkının uyandırması gereken duyguları gürültüyle bastırırdı. Dış dünyanın gürültüsünü ise sevmezdi. Ajansa erkenden, en sakin zamanda gelir, yarı dalgın bir şekilde bilgisayarına bakar, kendisine "Günaydın Üstün Bey," diyerek masalarına geçenlere kafasıyla hafifçe selam verirdi.

Aslı'dan ayrıldığından beri ona ismiyle hitap eden çok az kişi kalmıştı. Giderek sıkıcı ve sıkılgan bir adama dönüşmüştü. İki yıl önce, iş planlama direktörlüğüne yükseldiğinde iyi bir enerji yakalamıştı aslında. Arkadaşlarını dışarı çıkararak içkiler ısmarlamış, hatta dans bile etmişti çoğu mekânda. Ama tam da bu dönemde saçları dökülmeye başladığı için neşeli hâli kısa sürmüştü. Saçsızlık derdi yetmezmiş gibi, yıllar önce lazer ameliyatı ile çözdüğünü düşündüğü miyop sorunu da nüksetmişti.

Zamanın, bedeninde bu kadar somut bir hâl alması hoşuna gitmemişti. İş yoğunluğu, kelleşmesi, eskiden olduğu gibi kalın çerçeveli gözlükler takması gerginliğini artırmıştı. İlişkinine de yansımıştı bu gerginlik. Üniversiteden beri birlikte olduğu Aslı, "Tarzın çok eskide kaldı," demişti o tartışma sırasında. "İyi de ben kreatif... Dijital reklam..." diye sayıklarken kapıyı çarpıp çıkmıştı Aslı.

Aslı bir açıdan haklıydı. Kafasına takılan şeyi arama motoruna yazıp 3-5 saniyede yanıt bulmaya karşı çıktığı bile oluyordu Üstün'ün. Bilgiye bu kadar kolay sahip olunmasını kabullenemiyordu. Bilgi, yeri ve zamanı geldiğinde, hazmede hazmede keşfedilmeliydi. Oysa bu kibrin modası çoktan geçmişti. İş arkadaşları bol gürültülü, az ışıklı mekânlarda eğlenip görsel hikâyelerine anı yüklemek için ön kameralarına gülümserken dişlerinden şu cümle sızıyordu: "Üstün Bey işte, hep aynı tarz!"

Aynı tarza hapsolmek istemiyordu. Bakımlı ve yenilikçi biri olmalıydı. İşe saç ektirip gözlüklerini atarak başlayabilirdi. Araştırmaya başladı. Önce lenslere baktı. Yumuşak lensler, renkli lensler, kalıcı lensler... "Akıllı Lens Teknolojisinde Yeni Gelişme" başlıklı bir haber vardı. Kullanımı zordu ama çağa uygun bir lense benziyordu, kaydetti haberi. Tarayıcısının sekmelerini saç ekimine dair gelişmelerle doldurdu sonra. Doğal saç izlenimi veren, sentetik saçlara ilgi duydu. Bunları da kaydedip araştırmalarına devam etti.

Araştırmaları sürerken iş dünyasından insanlarla sosyalleşmek için kullandığı bir mecradan bildirim geldi. Biri bağlantı kurmak istiyordu. Kullanıcı adı "You2You" ydu. Profil fotoğrafı, beyin kıvrımlarının bir yonga gibi resmedildiği bir tasarımdı. Bağlantı isteğini onayladı. Hemen ardından You2You'nun özel mesajları düştü.

"Selam Üstün nasılsın? ☺"

"Çok küçük bir operasyonla daha yakışıklı ve teknolojik olabileceğini biliyor muydun?"

Bu neydi şimdi? İnternette yaptığı aramalarla toplanan kişisel bilgilerinin şirketlere satıldığını biliyordu tabii ama bu çeşit bir kişiselleştirilmiş reklama aşına değildi. Ajanstakiler kendisine böyle bir reklam fikriyle gelsin istemezdi. Ayrıca “teknolojik olmak” ne demektir?

Üstün’den yanıt beklemeden devam etti You2You.

“Yanlış anlama Üstün, bu bir reklam değil. ☺

Bu hizmetleri senin için ücretsiz sunmak istiyoruz.”

Üstün şaşırmişti. Nasıl bir hizmetti bu?

“Kimsin?”

“Korkma. Bir chatbot’um ben. Kısaca Bot diyebilirsin. Sana bir teklifimiz var. Dünya çapında bir şirketin üzerinde çalıştığı çok önemli bir teknolojinin başlangıç noktası olabilirsin. Teknolojiye meraklı ve yeni tarzlara açık biri olman ilgimizi çekti. İlgilenirsen konuyla ilgili ayrıntılı bir sunum yapabiliriz.”

Üstün şaşırıldı. “Ok” yazabildi sadece. Bot, sorular sormaya başladı. Her sözcüğü, karşısındakini tanıyıp onun güvenini kazanacak, onu en kestirme yöntemlerle ikna edecek bir şekilde yapılandırılmıştı. Bu tip sohbetlere yönelik geliştirilen ve uzun yıllar üzerinde çalışılmış bir yapay zekâydı Bot. Üstün, Bot’un sohbetini sevdi. Bot’a göre kendisi özel biriydi, bunu duymak iyi gelmişti. Sunumlarını görmek istediğini yazdı.

Hafta sonu görüntülü bir konuşma yaptılar Bot’la. Üstün, karşısında bir sunum görüyor ve Bot’un güven verici sesini duyuyordu. Üstün’den denek olması isteniyordu. Proje bir setten ibaretti. Biofibre saç ekiminden ve gözüne kalıcı olarak yerleştirilecek akıllı lenslerden oluşan bir set. Sunum, animasyonlarla zenginleştirilmiş, her ayrıntı düşünülmüştü. Üstün’e dalgalı ve önleri az miktarda ağartılmış capcanlı saçlar öneriliyordu. Ayrıca bu saçların bir saç telinden çok daha ince olan uzantıları nöronlarının enerjisine duyarlı olacak şekilde beyne yerleştirilecekti. Elektrotlu bunlar. Beyin implantının elektrotları... Bot, bunları tane tane açıklıyor, “bilgisayımalsal” gibi terimlerden bahsediyordu. Üstün’ün anlayabildiği kadarıyla bu beyin implantı, bir beyin-bilgisayar arayüzüydü ve gözünün hemen önündeki akıllı lensler mükemmel bir çift bilgisayar olacaktı. Biraz kaygı vericiydi. Ama içindeki dizginlenemez bir güç, projede yer almasını istiyordu.

Bot, Üstün'ün profil fotoğrafını bir videoya dönüştürerek operasyondan sonraki yeni tarzını ona gösterdi. Gözlüğü yoktu, lensleriyle göz rengini istediği zaman değiştirebiliyordu ve şahane saçları vardı. Ayrıca, kablo işlevi gören saçlarının bittiği yerde, ense derisinin altına gömülen ve hafif çıkıntılı duran, madeni para boyutundaki işlemcinin çok dikkat çekmemesi için dövme yaptırması öneriliyordu. Ensesinden boynunun sol yanına uzanacak dövme için bir bulut şekli seçti Üstün. Dövmesini bir süre izleyip onayladıktan sonra aklına geldi. İşlemci ne işe yarıyordu? Beyinden alınan verileri anında işleyip bluetooth bağlantısıyla lenslere aktaracaktı. "Ok" yazdı.

6 yıl önce buna benzer bir şey duyurulmuştu. 30 yaşındaydı o zaman. Hatırlıyordu. Şimdi de bu projenin içindeydi işte. Proje de onun içinde. Beyninin içindeki elektrotlar nöral ağlarla yeni bağlantılar kurdukça kusursuzlaşacaktı sistem. Peki ya bataryalar? Batarya yoktu. İşlemci, beyindeki sinir ağlarının enerjisini; lensler ise gözyaşı enerjisini kullanacaktı. Beynini ve bedenini sürekli beslemesi için sık sık besin değeri yüksek şeyler yemesi gerekiyordu. "Tüm bunlar senin için uygunsa, şu an ekranda gördüğün gizlilik sözleşmesini onaylayabilir ve kendini güncelleyebilirsin," dedi Bot.

"Onaylıyorum," diyebildi Üstün. Etkilenmişti. Hemen iş yerinden izin aldı. Operasyon Dublin'de, içi kör edici bir beyazlıkta tasarlanan lüks bir binadaydı. Bir hafta boyunca burada kalıp yeni donanımlarını denedi, gündelik hayatta sorun çekmeden özelliklerini kullanmayı öğrendi. Hiçbir insanla tanışmamasına rağmen çok samimi bulmuştu burayı. Cerrahların mekanik elleri çok hafifti ve hemşire robotların iletişimi oldukça iyiydi.

İş yerine döndüğünde özellikle saçları ve dövmesi ilgi uyandırmıştı. Yaşam enerjisi yerindeydi ve kimse alışık değildi buna. İş yerinde sıkça kullandığı kalem ve kâğıdı eline almaz olmuştu. Ne de olsa kimsenin haberdar olmadığı bir beyin-bilgisayarı vardı içinde. Akıllı lensleriyle o kadar çok ayrıntı görüyor ve depolayabiliyordu ki... İnsanların hiçbir şeyin farkında olmadan yaşadığını düşünmeye başladı. Kendisini diğerlerinden farklı hissediyor, özgüveni giderek artıyordu. "Üstün Bey" hitabını duyduğunda "Bana Üstün diyebilirsin," diye düzeltiyordu karşısındakini. Özellikle de kadınları.

Sosyal yaşamda fark edilir biri olmuştu ama o daha hızlı yaşamak, daha çok kadınla birlikte olmak istiyordu. Bu sırada sürekli güncellemeler geliyordu. Her güncelleme, çekiciliğini artıran bir özellik ve bir kadınla daha yatmak demektir. Libidosu ve gelişkin

beyni onu daha fazla yemeye teşvik ediyor, iki saatte bir yemek söylüyordu. Yemeğini yerken çalışanlara “Yeni tarzlar denemek lazım,” demeyi âdet edinmişti.

Her iş gününde daha gelişkin biri oluyordu. Bilinçdışıdaki verileri kategorize edip klasörler oluşturan bir uygulamanın betası yüklenmiş, göz hareketleriyle kullanabildiği kamerasının özellikleri geliştirilmiş ve gördüğü her yüze uygulayabildiği filtrelere yüzlercesi daha eklenmişti. Bu süreçte, içindeki eğlence merkezinde bir yazılım güncellemesinin müjdesi yankılandı. “Bir sonraki sürüme geçmenizi öneriyoruz Üstün Bey,” yazmıştı Bot.

Beynine yeni elektrotlar takılacaktı. Bu da daha sık saçlara sahip olması anlamına geliyordu. Hemen kabul etmiş, Dublin’de bir hafta sonu yeni bir operasyon geçirmiş ve yeni eklentilere sahip olmuştu. Beyin kortekslerini uyararak elektrotlar sayesinde daha gelişmiş bir içsel model oluşturabiliyor, belleğindeki dosyaları buluta aktararak gereksiz verilerini anında temizleyebiliyor, klasörlediği bilinçdışı verilerini kullanarak gerçek yaşamını bir rüyaya çeviriyor, artırılmış gerçeklik dünyaları yaratabiliyordu.

Beyin kortekslerinden elektrotlara, elektrotlardan işlemciye, işlemciden akıllı lenslerine ve lenslerinden kortekslere kadar aynı döngüyü izleyen elektromanyetik sinyaller... gidip geliyordu. Tüm bunlar birkaç milisaniyede oluyor, o sadece iyi işleyen bir sistemin kayganlığını duyuyor ve karşısındaki etkilemeye veriyordu dikkatini. Etrafındaki kadınların dudaklarını ve beden dillerini okuyabiliyor, cinsel enerjilerini hissedebiliyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu hepsi.

Her şey rüya gibiydi. Reklamlardan sıkılmıştı sadece. Bazı artırılmış gerçeklik reklamlarını daha sık görmeye başlamıştı. Son güncellemede, okumadan onayladığı sözleşmede yazıyor olmalıydı bu. Sokakta yürürken dikkatini çektiği için kamerasıyla odaklandığı bir nesne, örneğin bir ayakkabı, evde ayaklarını sehpa uzatıp akıllı lenslerinden film izlerken ayağında beliriveriyor; özellikleri, fiyatı ve farklı renkleri “Reklamı Geç” butonu çıkana kadar içsel ekranında dönüp duruyordu. Kondom reklamlarıyla da sık sık karşılaşılıyor, kondomun özelliklerine odaklanınca penisine giydirip hissedebiliyordu. Bolca yiyecek ve kondom almakla geçiyordu yaşamı. Gereksiz verileri silebilmesiyle beraber uyku ihtiyacı azalmıştı ve bu da üçer saatlik uykularla bütün gecesini dışarıda, başkalarının yataklarında geçirebilmesi demekti.

Gidip geliyor, gidip geliyor... gidip geliyordu. Eski günlerdeki gibi iş yerinden evine düz çizgiden oluşan bir hat çizmiyordu artık. Beynindeki nöron bağlantılarından oluşan karmaşa gibi, sinemalar-barlar-kulüpler-kahveciler ve güzel kadınların evleri arasında mekik dokuyarak karmaşık bir harita oluşturmuştu. Belleğindeki bu haritayı görüntüleyip şimdiye kadar geçtiği yollara odaklandığında eseriyle gurur duyuyordu. Yeni bir güncellemeyle, haritasındaki bağlantıların üzerinden göz hareketleriyle geçerken bu anıları da zamanı uzatarak yaşamasını sağlayan; aynı zevkleri, aynı kokuları hissettiren bir özelliğe kavuşmuştu. Beyni bir orkestraydı artık. Zaten müziğe de ilgisi başlamış, arzuladığı herhangi bir enstrümanı dakikalar içerisinde çalabilir olmuştu. Yaptığı müziğin seslerini renkler olarak algılayabiliyor, o renklerle saykodelik bir Fransız filminin atmosferini oluşturabiliyordu içsel evreninde.

İçsel evreninin mükemmelleşmesiyle algılarının kontrolünden çıkacağını tahmin etmemişti. Sevişmelerinin orta yerinde adına yabancılaşma dediği anlık durumlar yaşamaya başladı. İstemsiz görüntüleri durduramıyordu. Bir kadının dudağına baktığında ruj renginin tonlarını algılıyor, ardından hediye önerisi olarak ruj reklamları geliyordu. Gözünü kapatıp açtığında kadının yüzü ile başka primatlar arasındaki benzerlikler canlandırılıyordu ekranında. Gözünü kapatıp açıyor, bu sefer de seri bir şekilde zoom'lanan görüntüde, kirpikleri, kirpiklerin ucundaki topaklanmış maskarayı, maskaranın içindeki atom bağlarını görüyordu. Bedenleri, içindeki sıvı oranları ve milyonlarca hücreyle beraber algılamaya başlamıştı.

Sonra, beklemediği bir anda, beyninin “otomatik pilot modu” hata verdi. Çürüyen dişlerini çekirmek için dişçiye yürüyüp ekranındaki diş bakım ürünlerinin reklamlarını geçmeye çalışırken... Donakaldı. Yolun ortasında... Her sıradan insanın farkında olmadan yaptığı işlevleri düzenleyen derin duyu özelliği durmuştu. Yürümesi için her adımını hesaplayarak atması, bütün farkındalığıyla bacaklarının dengesini ayarlaması gerekmişti. Gelişmiş beyni için geçici bir sorun olmalıydı. Bot'la birkaç yazışma yapıp düzelmişti. Sonraki güncelleme için bu sorunu gündeme getirmeyi planlıyordu.

*

Kollarına, parmaklarına verdiği talimatlarla sigarasını yavaş yavaş söndürdü. Tütün söndü. Nikotin, zifir ve karbonmonoksit de. Gözleri kapandı. Nöronlar, sinapslar ve nörotransmitterler de. Beyni, Üstün farkında olmadan Bot'a bir mesaj ulaştırdı. “B Planı!”

Sema, duştan çıkınca Üstün'ü uyandırmadı ve sıkıntıyla uzandı yanında. Sabah işe gittiğinde de Üstün uyumaya devam ediyordu.

Gözlerini açtığında... Hayır, gözleri yoktu. Bilinci yerine gelmişti ama... Dublin'deydi galiba. Ya da değildi. "Bu, bilim tarihi için müthiş bir an Üstün. Tam beyin emülasyonuna geçtik," diyordu Bot. Bot neredeydi? Bilmiyordu. Benliği neredeydi? Bilmiyordu. "Artık tamamen bir bilgisayarsınız. Salt zihin," diyordu Bot. Son güncellemede mikroskobik kameralarla beyninin haritasını çıkarmışlar, bilincini yedeklemişlerdi. Okumadığı son sözleşmede mutlaka yazıyordu bu da. Ve işte gelişmiş bir zihin olarak çalışıyordu. Zamansız, mekânsız, bedensiz...

Çocukluk zamanının mütevazı insanları canlandı bu yeni doğmuş zihinde. Sanki yaşadıkları zamanın daha iyi, daha teknolojik olabileceğini bilen ama o an ellerindeki ilkel aletlerle yetinmek zorunda olan mütevazı insanlar... "Eksik bir zamanda olabiliriz ama en azından her şey belirli ve alıştığımız gibi," diye düşünüyorlardı. O eksik zamanlarda hayalci bir çocuktü Üstün de. Bir bulut olmayı hayal ederdi. Bir bulutu yastık yapmayı, bir bulutta yaşamayı ya da bir bulutta kendi suretini bulmayı değil; bir bulut olmayı. Yükselmeyi. Formsuz bir yaşam kaynağına dönüşmeyi...

Bir buluttu işte. Zihninde biriken verilerle yağmur olup inecekti bazen yeryüzüne. İnsanların avuçlarına. Avuçlarındaki cihazlara... Bazen bir diş macunu, bazen bir beyin implantı reklamı olarak. Sürekli bağlı olacaktı ama süreklilik hissi... Gidip gelecek, gidip gelecek... gidip gelecekti. Geçmişinin belirsiz görüntülerine inovasyon sunumları karışacaktı. Konuşmak, bağırarak isteyecekti o sunumlarda. "Yeni tarzlar denemek lazım," demek için.